

ského za dostatečné. Rozsudek odvolacího soudu uvádí, že K-ová arcif byla před tím, nežli obžalovaný s ní známost si učinil, pro zločin §§ 5, 85 ku čtyřměsíčnímu žaláři odsouzena, že však tato okolnost nemůže jí dnes, kdy se poctivě živí, nikým býti vyčítána a že bylo věcí obžalovaného, by před započítím svého poměru s K-ovou se o její pověsti řádně informoval. Další tvrzení obžalovaného, že K-ová byla s jiným mužem v těhotenství, není prý ničím dokázáno. Ani rozsudek soudu první stolice ani rozsudek soudu odvolacího nezabýval se zneuctěním, jež vedle svedení jest v § 506 tr. z. obsaženo. Zneuctěním ve smyslu § 506 tr. z. jest porušení panenské cti zahájením mimomanželských styků pohlavních. Pozbyla-li dívka již panenské své neporušenosti, pohlavní zneuctění bylo již provedeno a nemůže se opakovati při nějaké souloži následující. Poněvadž Eleonora K. sama doznala, že již před obžalovaným H. měla pohlavní styky s jinými muži, nelze nazvati potomní její obcování s obžalovaným H. zneuctěním a tím padá tento zákonný znak. Vzhledem k uvedenému nebylo by třeba zabývati se otázkou, zdali obžalovaný z vážných důvodů odepřel slibu svému dostáti, kdyby i v té příčině soud odvolací nebyl vyslovil názor právně mylný, že totiž bylo věcí obžalovaného, by se před započítím svého poměru s K-ovou o její pověsti — že byla odsouzena pro zločin — řádně informoval. Informace taková narmnoze není ani možná, již z toho důvodu, že trestní rejstřík není určený pro veřejnost. I kdyby tu tedy bylo zneuctění, vyskytla se dodatečně taková okolnost, pro kterou obžalovaný, nesplniv slib manželství, nespadal pod sankci § 506 tr. z. Zmateční stížnost tvrdí sice ještě, že se ani soud první stolice ani soud odvolací nezabývaly správně pojmem svedení a pokud je zjistily, že se tak nestalo způsobem předepsaným v § 270 č. 6 tr. ř.; dále tvrdí zmateční stížnost, že bylo také důvodné podezření, že Eleonora K. byla již s jiným mužem těhotnou, když s ní obžalovaný začal známost, a že by tedy tu byla i další okolnost k neplnění slibu manželského. V těchto dvou bodech vybočuje však zmateční stížnost k zachování zákona z mezí § 33 tr. ř., neb touto cestou možno přezkoumávati jenom porušení zákona, a nikoliv výsledky volného uvážení soudcovského, které v přestupkovém řízení není vůbec možno přezkoumávati. (§§ 362 č. 3 tr. ř., 480 odst. 2 tr. ř.).

Čís. 249.

Proti výroku nalézacího soudu, jímž bylo povoleno podmíněné odsouzení, jest přípustna zmateční stížnost a odvolání.

Přípustnost podmíněného odsouzení, jde-li o čin trestný, spáchaný před státním převratem, ač-li nebyl již rozsudek vynesena a trest vykonán před tím, než-li vešel v platnost zákon o podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 4. září 1920, Kr II. 114/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uher. Hradišti ze dne 7. února 1920, jímž byla obžalovaná Evelína V. uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle § 185, 186 lit. b) tr. z.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 11 § 281 tr. ř. běře státní zastupitelství v odpor výrok nalézacího soudu, kterým byl obžalovaný Evelíně V. povolen ve smyslu zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., odklad trestu šestinedělního žaláře, přisouzeného jí za zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) tr. z. Stěžovatel zastává náhled, že v daném případě nelze použití zákona čís. 562 sb. z. a nař. ve prospěch obžalované, poněvadž se dopustila trestného činu před 28. říjnem 1918, kdežto dle § 23 cit. zákona je možný podmíněný odklad trestu pouze při činech spáchaných po 28. říjnu 1918. Pro případ, že by v rozsudku nalézacího soudu nebyla shledána uplatňovaná zmatečnost, má býti stížnost pokládána za odvolání. § 7 odst. 3 zák. ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. ustanovuje: Výrok o podmíněném odkladu trestu je podroben týmž opravným prostředkům jako výrok o trestu. Se zřetelem ke znění tohoto zákonného ustanovení vzchází otázka, již dlužno v tomto případě rozřešiti, totiž, jakým opravným prostředkem dlužno odporovati podmíněnému odkladu trestu, povolenému sborovým soudem první stolice. Již zákon sám, používaje množného čísla, dává na jevo, že má na mysli opravné prostředky obojího druhu. V první řadě ovšem běží tu o vyjádření rozdílu mezi opravnými prostředky práva uherského, platného na Slovensku, a opravnými prostředky trestního řádu ze dne 23. května 1873 čís. 119 ř. z., platícího v ostatním území republiky československé. Podle uherského práva přichází tedy v úvahu zmateční stížnost, kdežto podle trestního řádu svrchu poznačeného běží o zmateční stížnost z důvodu zmatečnosti čís. 11 § 281 a čís. 12 § 344 tr. ř. a o odvolání podle §§ 280, 283, 343, 345 tr. ř. Všeobecné znění ustanovení třetího odstavce § 7 zák. o podmíněném odkladu trestu nevyklučuje, pokud běží o sborové soudy, ani toho ani onoho opravného prostředku. Jest tedy zkoumati rozdíl mezi zmateční stížností z důvodu čís. 11 § 281 tr. ř. a čís. 12 § 344 tr. ř. a odvoláním, jakož i dále tu okolnost, zda zákon o podmíněném odsouzení obsahuje taková ustanovení, která odchylkou od základního volného uvážení soudcovského obsahují zásady, jež jsou od volného soudcovského uvážení neodvisly a mohou býti právě proto porušeny. Takovéto zásady skutečně zákon o podmíněném odsouzení obsahuje. Již § 1 tohoto zákona vyslovuje přípustnost podmíněného odsouzení jen tehdy, když trest na svobodě, vinníkovi uložený nepřesahuje dobu jednoho roku. Dále ustanovuje § 2 tohoto zákona, že podmíněné odsouzení jest vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu 3 měsíců nebo vůbec pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Také § 3 zmíněného zákona obsahuje neporušitelnou zásadu o zkušební lhůtě, dále § 5 o následcích podmíněného odsouzení a konečně i § 23 tohoto zákona, o který zde právě běží, vyslovuje, že, byl-li někdo odsouzen pro čin, spáchaný po 28. říjnu 1918, a nebyl-li dosud trest vykonán, může mu nalézací soud za podmínek podle zmíněného zákona povolit na jeho žádost dodatečně podmíněný odklad trestu. Veškeré tyto zásady nepodléhají volnému uvážení soudcovskému, nýbrž musí jich býti soudem dbáno vždycky. Poruší-li tedy soud při výroku o podmíněném odsouzení takovéto zásady, zákonem vyslovené, překročuje svou moc trestní, a dává takto důvod ke zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. a § 344 čís. 12 tr. ř., která stíhá právě porušení zákona. Na-

proti tomuto opravný prostředek odvolání nebrojí proti porušení zákona, nýbrž proti nesprávným výsledkům volného uvažování soudcovského v tom kterém případě, ve kterém však se soud pohyboval v mezích zákona. Ovšem neobmezuje odstavec třetí § 7 zákona o podmíněném odsouzení odvolání, pokud běží o podmíněné odsouzení, ustanovením § 283 tr. ř. a § 345 tr. ř. Se zřetelem k tomu, co svrchu řečeno, dlužno tedy hájiti názor, že výrok sborového soudu první stolice, kterým bylo povoleno podmíněné odsouzení, podléhá opravnému prostředku zmateční stížnosti z důvodu § 281 č. 11 a § 344 č. 12 tr. ř. a odvolání, tomuto ovšem bez obmezení, obsažených v § 283 a 345 tr. ř. Dlužno tedy pokládati stížnost státního zastupitelství za zmateční stížnost. Tato zmateční stížnost však jest neodůvodněna. Zákon čís. 562 neobsahuje až na výjimku, o níž bude dole ještě řeč, žádného ustanovení co se týče otázky časové působnosti. Ježto je doplňkem k trestnímu zákonu a řádu a tudíž integrující součástí těchto zákonů, platí co do účinků jeho působnosti všeobecné zásady, vyslovené v čl. IV. a IX. vyhlášovacího patentu ze dne 27. května 1852, čís. 117 ř. z. a v čl. I. až V. uvozovacího zákona k tr. řádu. Dle těchto zásad a zejména zásady čl. IX. vyhlášovacího patentu vztahuje se působnost nového zákona i k takovým činům trestným, jež byly spáchány kdykoli dříve, než zákon vešel v platnost, nebylo-li řízení v den, kdy zákon nabyl moci, již odsuzujícím rozsudkem právoplatně skončeno. Z této zásady činí zákon čís. 562 výjimku potud, že připouští v § 23 zpětnou působnost i na případy již pravoplatně rozsouzené, ale jen, byl-li čin spáchán po 28. říjnu 1918. Toto časové obmezení platí jen v případech právoplatně rozsouzených, jest tudíž vyloučeno, by ho, když má povahu výjimky, bylo používáno i v případech, kde dojde k odsouzení až po působnosti zákona.. Nezáleží proto pro použití zákona čís. 562 na tom, kdy čin byl spáchán, nýbrž na tom, by při vejití tohoto zákona v působnost nebyl rozsudek již vynesena a trest vykonán. Ve výroku nalézacího soudu, jímž přiznáno bylo obžalované dobrodiní podmíněného odsouzení přes to, že spáchala čin před státním převratem, nelze proto spatřovati zmatečnosti, státním zastupitelstvím vytýkané.

Čís. 258.

Dovoz jedno- a dvoukorunových bankovek do tuzemska po skončení okolkovací akce, není přestupkem ve smyslu § 13 nařízení ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. září 1920, Kr II. 208/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. října 1914 byl porušen zákon v § 13 nař. min. financí ve srozumění s min. spravedlnosti ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n., dále v čl. 3 a 6 nař. vlády republiky československé ze dne 6. března 1919 čís. 113 sb. z. a n., rozsudek ten se zrušuje a obžalovaný Josef S. se sprostí podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, že se dopustil přestupku § 13 nař. min. financí ve srozumění s min. spravedlnosti ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n. převážejí v Hrušovanech-Šanově dne 5. října 1919 částku 1423 K v jedno- a dvoukorunových bankovkách.